

x

x

stopil poln svetega strahu preko praga: zagledal je velik dvor in na dvoru so se izprehajali menihi v svojih resnih haljah. Oče Evstahij je stopil k njim ter se nekaj pomenkoval z njimi v nerazumljivem jeziku. Vsi so gledali Angelina. V tem je prišlo nekaj dečkov, ki so obdali Angelina in ga izpraševali, kako mu je ime. Angelin je bil utrujen; odvedli so ga v veliko dvorano, kjer so postavili pred njega skledico z jedjo; Angelin je jedel in gledal velike slike, ki so visele po stenah. Njegove oči so bile tako utrujene vse te doslej nepoznane lepote in tega novega tujega sveta, da so se naposled izgubile v lepih daljnih sanjah, ki jih oko ni videlo, uho ni slišalo: mlad menih ga je „odnesel“ s stola v tiho sobico, kjer ga je položil v mehko posteljo. Tam je sanjal naprej vso dolgo noč o mlinu in jezu, o pticah in gozdu, o dolgi poti in visokem samostanu. Slišal je zvonjenje zvonov, ubrano molitev glasov, bučanje orgelj in slavnostno pesem na čast Bogu. Videl je rajski vrt, poln najlepših dreves, in nebeške ptice so prepevale na njih nezaslišane pesmi, po gredicah naokoli pa so cvetele rože opojno dehteče, kakršnih ne pozna pozemeljski log. Nad vsem tem pa doni ubrani, čuda lepi spev nebeščanov. Tako je sanjal Angelin v tej prvi noči v samostanu.

(Dalje prihodnjič.)

Rad. Peterlin-Petruška:

Zgodnji obisk.

Vzšlo že solnce je nad daljnimi gorami,
v njega žarkih rosa biserno blišči,
že nad svežimi, dehtečimi poljami
spev škrjančkov k nebu hrepeni.

Kot kadilo vernih, kot molitev blaga
dviga dim se, šum nad mestom pod gorô;
ona pa še spi, nevzdramno spi predraga
in krog nje je vse temnô, mrtvô...

greg

Tisoči ležijo tukaj zbrani v vrsti,
vendar vsak tako je čisto zase sam...
In s solzô v očeh, z drhtečimi ji prsti
okrog rož na grobu prst rahljam. —